

μένην· Ἀδιάφορον ὅμως, δὲν καταδέχομαι νὰ ζητήσω χάριν ἀπὸ πρόσφυγα καὶ προδότην, Εἰπέ πρὸς τοὺς ὑπηρετάς σου ν' ἀποσυρθῶσι, καὶ νὰ μὴ μολύνωσι μετὰς μισρὰς χεῖρας τῶν στρατιωτῶν τῆς δημοκρατίας.

Καὶ δοθῶντος ὑπὸ τοῦ ἀγκῶνος τοῦ ὅπως ἀναστῇ ἐπὶ τοῦ εὐθράστου κιγκλιδωμάτος, διεπέρατε τὰ σκέλη τοῦ εἰς τὰ ἔξω, καὶ ἐπρότεινε τὴν κεφαλὴν . . . Ἀλλ' ἀκουστίως πῶς ἐστράφη πάλιν πρὸς τὰ ὀπίστω φρικτῶν, τοὺς ὀφθαλμοὺς υπερμέτρως ἔχων ἀνοικτούς· καὶ τὸ μέτωπον καταθεβερεμένον ὑπὸ ψυχροῦ ἰδρώτος.

— Φοβεῖται λοιπὸν, συμπολίται· εἶπεν ὁ Σχαιμελλῦν, πλησιάζων πρὸς τὸ δρῦφρακτον καὶ ἐπικαλούμενος, διὰ χειρονομίας, τὴν βυβλίαν τῶν ἀνθρώπων του, οἵτινες ἐπαγρύπνουν εἰς τὴν ἄκραν τῆς γερύρας· Εὐμπρὸς, θάρρει, καὶ ὡς οἱ ξυπόλυτοι συνάδελφοί σου, πρόσθεας καὶ σὺ ἐν ὁμοῖα Ῥωμαίων πρὸς τὸ ἐκ βαπτίσματος ὀνομά σου· ὡς τὸ τοῦ Κουρτίου, λόγου χάριν, Τί λέγεις; δὲν εἶναι καταλλήλोटατον εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν;

— Ἀκουσε, Ἰούλιε, εἶπεν ὁ Ἐστιβίλ, ἀμφότεροι εἴμεθα στρατιωτικοί, ἀμφότεροι περιεφρονήταμεν τὸ πυροβόλον καὶ τὴν λόγχην· ἀλλὰ σοὶ ὁμνῶ εἰς τὴν παλαιάν μας φιλίαν, σὲ ἐξορκίζω! . . . αὐτὸς δὲ θάνατος μοι προξενεῖ τρόμον!

Ἐνθυμήσου τὸν πατέρα μου! ἔμπρὸς, ὀργήνωρα, σπεύσον, μήπως ἔλθῃ κἀνεὶς . . .

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Καρόλου ἐσπινθηροβόλουν· προσέβλεψε καὶ τελευταίαν φορὰν πρὸς τὴν ἀβυσσον, πρὸς τοὺς αἰχμηροὺς βράχους καὶ πρὸς τοὺς σπινθηρίζοντας καταβράκτας καὶ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς ἔχων ἀνωρθωμένας καὶ τὸ πρόσωπον πεφλογισμένον ὑπὸ τρομερᾶ ἐξάφνης, « Ζήτω ἡ Δημοκρατία! » ἀνέκραξε, καὶ κατεκρημνίσθη.

Ὁ Ἰούλιος τὸν εἶδε πίπτοντα εἰς ἀπόστασιν διακοσίων ποδῶν πρὸς τὰ κάτω, ἐπὶ προέχοντος βράχου, εἶτα ἀνακυλισθέντα ἑκατὸν πενήκοντα πόδας πρὸς τὸν χεῖμαρρὸν. Ἀπύθνηε πικρὸν πρὸς τὸ βράχθρον μετὰ διαμα, καὶ ἀπεσύρθη ὅπως τυραννὴς τοῦ ἀνθρώπου· τοῦ. Εἶτα ἐπιδιδασθεὶς τοῦ πλοίου, ἀπῆλθεν εἰς Βανδέαν, ὅπου ἐπῆκε ὑπὸ τὸ ξίφος τῶν δημοκρατῶν δραπετῶν.

A. K.

Ο ΟΙΚΟΣ ΤΟΥ ΠΑΓΛΟΥ ΜΙΝΑΙΡΟΥ.

—Ο—

Ὅταν ὁ βασιλεὺς Κάρολος Α'. Στουαρτίδης, ἦτηθεὶς παρὰ τοῦ Κρομβέλλου, ἐκταγηγορήθη εἰς τὸ Πηρλαμέντον, ὦρεϊλε, διὰ νὰ ρθῇ εἰς τοὺς δικαστὰς του, νὰ διεῖλθῃ αἱματινὴν ἐσχηματισμένην ὑπὸ τοῦ λαοῦ καὶ τῶν στρατιωτῶν, οἵτινες ἱρύπιον ἐπ' αὐτοῦ ὀργίλα βλέμματα. Κάρολος δ' Α', καταβεβλημένος ἀπὸ τοσαῦτα μίστη ἡνωμένα, ἐβόλζε κεκαλυμμένην ἔχων τὴν κεφαλὴν καὶ δεδυλισμένος εἰς θλιβεροὺς διαλογισμούς.

Παρασταθεὶς ἐνώπιον τῶν δικαστῶν του, ὑπεραπτόθη ἑαυτὸν ὡς βασιλεὺς καὶ ὡς εὐγενὴς ἄμα, καὶ μετὰ τοσαύτης ἀταραξίας, ὥστε εἰς ἐκ τοῦ λαοῦ, ὑπερηδῆσας καὶ αὐτῆς τῆς ἀπανθρωπίας τὰ ὅρια ἔπυσε κατὰ τοῦ προσώπου τοῦ ἀτυχοῦς μονάρχου. Τὴν φρικτὴν τούτην ἀνανδρίαν ἠκολούθησε πρὸς στιγμὴν βαθυτατὴν σιγὴ ἐν τῇ ὁμηγύρῃ. Οἱ δικασταὶ τοῦ ἀπεφάσιζαν πραγματικῶς νὰ στήσωσιν ἀγρόχηον εἰς τὸ Βίτεγαλ. Ἀλλ' ἡ ἀγροίκος αὕτη ὕβρις ἀπευθυθεῖσα εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ πρώτου εὐγενοῦς τῆς Ἀγγλίας, ἐράνη σκληροτάτη καὶ εἰς τοῦ· μᾶλλον ἀχαλινώτους δημοκράτας. Καὶ αὐτὸς ὁ Κρομβέλλος, ἐὰν ἐτόλμα, νὰ πράξῃ τοῦτο, αὐτὸς δὲ τὰ πάντα τολμήσας, ἤθελεν αἰτήσθαι συγγώμην διὰ τὴν ὕβριν παρὰ τοῦ Καρόλου.

Παρευθὺς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πληθους ἠκούσθη φωνὴ συγκεκινημένη λέγουσα « Ὀρρεῖ, Μεγαλειότατε». Συγχρόως ἀνθρωπῶς τις τοῦ λαοῦ πλησιάζας τὸν βασιλέα, ἐσπώγγισε μετὰ πολλοῦ τερασμοῦ τὸ πρόσωπόν αὐτοῦ ἐπαναλαμβάνων τοὺς ἐθαῖρυντικὺς λόγους· « Ὀρρεῖ Μεγαλειότατε ». Ἐν Ἀγγλίᾳ, ὡς καὶ ἀπαταχῶ, ὑπάρχεισι δύο λαοὶ δὲ συρφετώδης ὄχλος, αἰμοχαρὴς σκληρὸς, ἀπαίδευτος, μωρὸς καὶ μανιώδης· καὶ ὁ λαὸς δὲ πεφωτισμένος διὰ τῆς παιδείας, ἐργατικὸς, πατὴρ οἰκογενείας, ἐνέριτος· ὁ ἀγαθὸς, ὁ ἀληθής, ὁ γινώσκων νὰ δέηται καὶ ν' ἀγαπᾷ — Ὁ ἀνὴρ δὲ ἐνθαῖρυνας τὸν βασιλέα ἦτο πλούσιός τις ἐμπορος τῆς πόλεως, ἀνὴρ τίμιος, ἀποτρεφόμενος τὸ αἷμα, καὶ ὅστις, ἀντιπολιτευθεὶς τὸν βασιλέα του ὡς Ἀγγλὸς μετέχων τῆς κυριαρχίας τῆς πατρίδος του, ἐπανήρχετο εἰς τὸν βασιλέα ὅτε αὐτὸς ἦτο ἐγκραταλειμμένος καὶ δυστυχής. — Ὁ τίμιος αὗτος ἄνθρωπος ἐκαλεῖτο Παῦλος Πίνδαρος. Ἀπαντα ἡ τῶν βασιλοκτόνων συμγυρὶς ἐπευρήμασεν εἰς τὴν πρᾶξιν τοῦ Παύλου, καὶ Κάρολος δ' Α' ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν σκεφθεὶς ὅτι τοῦτέστιον ἤθιλε δικασθῇ ὑπὸ ἀνθρώπων!

Ὁ βασιλεὺς κατεδικάσθη εἰς θάνατον.

Τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ὤδεσε πρὸς τὸ πῆγμα, ἅπαντα ἡ πόλις τοῦ Λονδίνου ἦτο εἰς κίνησιν. Ἀπαντα τὰ κόμματα ἤθελαν νὰ παρευρεθῶσιν εἰς τὴν φρικτὴν τούτην λύσιν τῶν ἐμυρρίων πολέμων, οἱ μὲν διὰ νὰ κορέτωσι τὴν ἐκδίκησίν των, οἱ δὲ νὰ διδαχθῶσι νὰ ὑπομείνωσι. Βαθεῖα ἐπεκράτει παρὰ τῷ λαῷ σιγὴ, οὐδεὶς ἀπεχιράτεα τὸν βασιλέα ὀδεύοντα πρὸς τὸν θάνατον, οὐδεὶς ἀημέψιστο αὐτὸν φωνή, ἡ βλέμμα φίλιον, ἡ ὑπομειδίμα παρήγορον· ἀπένθησκε μεμονωμένοι!

Καθ' ὅδον ὅμως, ἡ κάλλιον δὲ ἐπέβαινε τοῦ πῆγματος· νῆα τις κόρη τροφετᾶ, τρέμουσα καὶ δακρυροῦσα ἤθελε ν' ἀποχαιρῇ τὸν βασιλέα τῆς πλῆν εἰς μάτην· ἤθελε νὰ λαλήσῃ, ἀλλ' ἡ φωνὴ τῆς ἐξέλιπε, ἤθελσε νὰ θρηγῇ, ἀλλὰ καὶ τὰ δάκρυά της ἐσταμάτησαν. Ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα ῥόδον, καὶ τοῦτο προσέφερε τῷ μονάρχῃ. Ὁ βασιλεὺς ἐσταμάτησεν ἐκπληκτός, προσέβλεψε τροφετῶς τὴν νεανίδα, τὴν ἑχαίρετσαν, ἔλαβε τὸ ῥόδον καὶ ἐπέβη τοῦ ἱκρίωματος.

Ἐπὶ τοῦ ἱκρίωματος, Κάρολος δὲ Στουαρτίδης ἀπέβηκε πρὸς τὸν λαόν του τοὺς τελευταίους τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ κρατῶν ἐν τῇ χεὶρὶ τὸ ῥόδον ὅπερ ἡ νεκρά